

Brochure om varetægtsfængsling

Høringer: Passagerlister - Terrorisme m.v. - Betænkning om konkurskarantæne

51. Procesbevilling - Udsættelse af straffuldbyrdelse
52. Menneskerettigheder - Varetægtsfængsling - Psykiatriske patienter - Hollandsk sag
53. Ordensbekendtgørelsen - Gentagelse
54. Ordensbekendtgørelsen - Zoneforbud
55. Vold, grov - Betinget straf, delvis
56. Udvisning, administrativt annulleret - EU-borgere
57. Vold mod myndighedspersoner - Samfundstjeneste
58. Ransagning afvist - Fisketur? - Beslaglæggelse
59. Beslaglæggelse til dækning af sagsomkostninger
60. Vold - Betinget straf - Samlever - Gentagelse
61. Asyl - Uledsagede mindreårige - Frihedsberøvelse - Menneskerettigheder - Græsk sag
62. Udlændingeloven - Gebyrer - Britisk sag
63. Våben - Skydevåben i det offentlige og private rum - Betinget straf - Varetægtsfængsling.

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Brochure om varetægtsfængsling

Se under Nyheder på Advokatsamfundets hjemmeside. Brochuren er udarbejdet i et samarbejde mellem Advokatsamfundet og Landsforeningen af Forsvarsadvokater.

Høringer:

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Det Internationale Kontor

St. Strandstræde 21
29. april 2011

Vedr.: J.nr. 2011-305-1080. Høring - Direktivforslag om anvendelse af PNR-Oplysninger til bekæmpelse af terrorisme og grov kriminalitet.

Justitsministeriet har ved skrivelse af 22.03.2011 anmodet om Landsforeningens bemærkninger til "Forslag til direktiv om anvendelse af passagerlisteoplysninger til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet".

Materialet har nu været behandlet af Landsforeningens bestyrelse.

Bestyrelsen har noteret sig, at høringen er en opfølgning på Justitsministeriets høring primo 2008.

Direktivforslaget er en opfølgning på rådets rammeafgørelse af 06.11.2007 om PNR-Oplysninger.

Det fremgår af forslaget, at det er regler, der primært er indført med henblik på terrorbekæmpelse, men samtidig udvides til også at omfatte det vage og ubestemmelige begreb - bekæmpelse af grov kriminalitet.

Bestyrelsen har afgørende betænkeligheder derved, ligesom der er afgørende betænkeligheder ved, at forpligtelsen til at opbevare oplysninger skal gælde i fem år.

Endelig har bestyrelsen afgørende betænkeligheder vedrørende de muligheder, der gives for at videregive oplysninger til tredjelande.

Det er muligt, at der for Efterretningstjenesterne er et ønske om hjemmel til at handle eller bytte sig til personfølsomme oplysninger, men det gør det blot endnu mere utrygt.

Bestyrelsen kan således ikke tiltræde det foreslåede.

På bestyrelsens vegne
Henrik Stagetorn

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Procesretskontoret

Amagertorv 11
11. maj 2011

Vedr.: Sagsnr. 2011-711-0258. Høring over Konkursrådets betænkning nr. 1525/2011 om konkurskarantæne.

Ministeriet har med mail af 23. marts 2011 fremsendt ovennævnte høring og anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse, der skal foreligge senest den 23. maj 2011.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der bl.a. har drøftet betænkningen ved et bestyrelsesmøde den 26. april.

Bestyrelsen bemærker indledningsvist, at der utvivlsomt kan være et behov for at dæmme op for konkursrytteri, men henleder også opmærksomheden på, at det fremgår direkte af kommissoriet for betænkningen, at det må kræves meget stærke grunde at forbyde en person at drive lovlig erhvervsvirksomhed eller drive den i visse former, før der foreligger dom for et strafbart forhold. Betænkninger citerer side 47f Straffelovrådets udtalelse om et tidligere påtænkt forslag om erhvervsfrakendelse. En adgang til rettighedsfrakendelse, der ikke er knyttet til et strafbart forhold, var efter rådets opfattelse overordentlig betænkelig.

Bestyrelsen forudsætter, at det nu foreliggende udkast på ny forelægges Straffelovrådet. Udkastet bærer i øvrigt præg af at være konciperet af jurister, der mest har indsigt i civilret, herunder konkursret.

Konkurskarantæne er en form for rettighedsfortabelse, der er af meget indgribende karakter. Det giver foreningen anledning til alvorlige betænkeligheder, at man forestiller sig, at karantænen kan pålægges, selv om der ikke kan påvises årsagssammenhæng mellem de pågældendes handle måde og konkursen. Der er tale om en skønmæssig vurdering, der skal foretages af skifteretten. Karantænen kan også pålægges

personer, der de facto har handlet som bestyrelsesmedlemmer eller direktører, uden formelt at være det, hvilket giver en noget ubestemt kreds af personer.

Rent processuelt vil behandlingen af sagerne være uden de processuelle garantier, der er knyttet til retlighedsfrakendelser i strafferetsplejens regi.

Der beskikkes ikke automatisk forsvarer, men der er mulighed for advokatbeskikkelse efter anmodning og efter reglerne om fri proces, dog således, at hvis konkurskarantæne pålægges, skal skifteretten pålægge fallenten at erstatte statskassen dennes udgifter i forbindelse med beskikkelsen, medmindre særlige grunde taler herimod.

Der er knyttet udeblivelsesvirkning til manglende fremmøde, således at kurators redegørelse i givet fald vil blive lagt til grund.

Eventuel manglende eller ufuldstændig forklaring vil kunne medføre fakultative processuelle skadevirkninger. Der er ikke nærmere gjort overvejelser over, at fallenten kan have rimelige grunde til at nægte at udtale sig, fordi en eventuel straffesag endnu ikke har fundet sin afgørelse.

Foreningen har således afgørende betænkeligheder ved de foreslåede regler om konkurskarantæne.

Man kunne i stedet for det foreslåede overveje at dæmme op for konkursrytteri gennem at udnytte muligheden for krav om sikkerhedsstillelse ved anmeldelse af ny virksomhed, således som der nærmere er redegjort for i betænkningen fra side 36.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 51/2011

Procesbevilling – Udsættelse af straffuldbyrdelse

"Højesteret
Justitskontoret

Den 26. april 2011
J.nr. HR-2011-50-18
Init hre/LR1

Foreningen af beskikkede forsvarsadvokater
v/Henrik Stagetorn

Under seneste møde mellem Højesteret og Foreningen af beskikkede forsvarsadvokater, rigsadvokaten m.fl. opfordrede jeg til, at forsvarsadvokaterne i forbindelse med anmodning om udsættelse af straffuldbyrdelsen på grundlag af en ansøgning om procesbevilling, tillige medsender landsrettens og byrettens dom.

I ca. 90% af disse anmodninger vedlægges alene anmodningen og kopi af ansøgningen til Procesbevillingsnævnet, mens de nævnte domme ikke vedlægges. For at undgå forsinkelser i sagsbehandlingen i disse højt prioriterede sager, skal jeg opfordre til, at der samtidig med indsendelse af anmodningen tillige indsendes både by- og landsrettens domme.

Jeg vil derfor foreslå, at foreningen i foreningens meddelelser videregiver denne opfordring.

Med venlig hilsen
Lisa Rising
Administrationschef"

Landsforeningens Meddelelse 52/2011

Menneskerettigheder - Varetægtsfængsling - Psykiatriske patienter - Hollandsk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 5

Nelissen, herefter N, der led af paranoid skizofreni, blev i maj 2004 dømt for tyveri og vold med 7 måneders fængsel, der skulle afsones på hospitalet. Både N og anklagemyndigheden ankede, og ankeinstansen besluttede, at han skulle løslades den 3/6 2004, da han allerede havde afsonet straffen med varetægtsfradrag.

Samme dag fik anklagemyndigheden imidlertid en kendelse om indlæggelse på hospital. I december 2004 blev ankesagen behandlet, og ankeinstansen opretholdt varetægtsfængslingen, til der var faldet dom. Byrettens dom blev siden ophævet af tekniske grunde, men man stadfæstede, at N skulle anbringes i hospital. Højesteret afviste anken, hvorfor anbringelsesdommen var gældende fra 14/2 2006. Der var imidlertid ingen plads til N, så han afventede i en såkaldt foreløbig anbringelse indtil 20/3 2007, hvor han blev anbragt i hospital.

Den hollandske regering tilbød økonomisk compensation på 3.075 € for den tid, der overskred 6 måneder i den foreløbige anbringelse. N og hans familie var imidlertid ikke tilfredse hermed, hvorfor sagen blev videreført for Den Europæiske Menneske-

rettighedsdomstol, hvor klage var indbragt i februar 2007 med påstand om, at der forelå en krænkelse af art. 5, stk. 1.

Der var delvis erkendelse fra den hollandske regering, men man fandt den tilbudte erstatning tilstrækkelig.

Domstolen fandt, at sagen havde lighedspunkter med en anden hollandsk sag, hvor retten havde fundet, at en betydelig forsinkelse på mere end 6 måneder mellem afsigelse af anbringelsesdom og indlæggelse på hospital og dermed påbegyndelse af behandling, ikke var acceptabel og en overtrædelse af art. 5.

Her var der gået 1 år og 1 måned, hvilket ligeledes udgjorde en krænkelse, men erstatningen blev udmålt til de tilbudte 3.525 €. En dissenterende dommer syntes, at beløbet var for lavt, og undrede sig over, at kollegerne havde taget sagen under behandling, når de ikke tilkendte mere end det tilbudte beløb fra regeringen.

Nelissen mod Holland, app. 6051/07, 5/4 2011

Se afgørelsen på domstolens hjemmeside.

Den anden hollandske afgørelse er *Brand v. The Netherlands*, app. 49902/99, 11/5 2004.

Det fremgår af dommen side 5, at en foreløbig anbringelse ikke har til formål at være straffende, men for at beskytte samfundet fra den risiko, den pågældende udviser, og for at give mulighed for resocialisering. Der er tale om topsikrede institutioner, og behandlingen er individuelt tilpasset med henblik på at nedbringe den risiko, de pågældende udviser. Der er nogle tidsmæssige rammer for, hvor længe man kan være tilbageholdt.

Landsforeningens Meddelelse 53/2011

Ordensbekendtgørelsen - Gentagelse

Ordensbekendtgørelsens § 6

T blev dømt for 9 tilfælde af overtrædelse af ordensbekendtgørelsen ved at have opholdt sig i Jægersborggade. Hertil kom et enkelt forhold af salg af 1 g hash samt senere besiddelse af 5,64 g hash til eget brug.

T var tidligere i 2010 idømt samfundstjeneste for bl.a. lov om euforiserende stoffer og senere i 2010 idømt bøde for lov om euforiserende stoffer og overtrædelse af ordensbekendtgørelsens § 3. u idømt fængsel i 3 måneder.

Københavns Byret SS 4-23899/2010, 7/12 2010

T på 22 år var tiltalt som ovenfor beskrevet. Overtrædelserne af ordensbekendtgørelsen var foregået i perioden september - november 2010. Derudover var der et enkelt forhold af overtrædelse af lov om sikkerhed ved bestemte idrætsbegivenheder, idet han også havde forbud mod at komme i nærheden af Parken under idrætsbegivenheder.

T erkendte overtrædelserne af ordensbekendtgørelserne og forbuddet vedr. Parken, men nægtede hashforholdene, hvor der i begge tilfælde var rejst tiltale for videresalgshensigt, men hvor der i forholdet med de 5,64 g kun blev dømt for besiddelse til eget brug.

T forklarede om sine personlige forhold, at han var ved at uddanne sig som dyrepasser. Han var tidligere dømt i 2009 for § 134a med betinget fængsel i 30 dage. I 2010 for lov om euforiserende stoffer og våbenbekendtgørelsen fængsel i 60 dage betinget af samfundstjeneste i 40 timer og endelig en bøde for lov om euforiserende stoffer og ordensbekendtgørelsen en måned senere i 2010.

Retten dømte efter anklageskriftet, bortset fra forhold 12 om hashen, hvor præmissen lød:

"Tiltalte har forklaret, at han besad de 5,64 gram hash og 2 stk. joints til eget forbrug og ikke med henblik på videresalg. Anklagemyndigheden har ikke ført bevis for, at besiddelsen var med henblik på videresalg. Herefter finder retten det alene bevist, at tiltalte besad 5,64 gram hash og 2 stk. joints til eget forbrug."

Straffen blev udmålt til fængsel i 3 måneder:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at tiltalte gentagne gange og systematisk har overtrådt zoneforbuddet udstedt til ham i medfør af ordensbekendtgørelsens § 6, stk. 4. Retten har endvidere lagt vægt på, at længstetiden for tiltaltes udførelse af samfundstjenesten i overensstemmelse med Lyngby Rets dom af 19. april 2010 er udløbet, og at der ikke foreligger oplysninger om, at tiltalte ikke har udført samfundstjenesten."

Andre afgørelser om ordensbekendtgørelsen i Lf.Medd. 95/2010 (hvor den først refererede afgørelse blev ændret ved ankedom til 5 måneders fængsel), Lf.Medd. 4/2011, 35/2011 og 37/2011. Se også U 2011.904 Ø.

Landsforeningens Meddelelse 54/2010

Ordensbekendtgørelsen - Zoneforbud

Ordensbekendtgørelsens § 6

I Lf.Medd. 95/2010 og 4/2011 er omtalt en række sager. Her kommer så yderligere en med forstraffe og nu 13 overtrædelser - også i Jægersborggade. T blev idømt en fællesstraf på 6 måneders fængsel (reststraf 92 dage). Han ankede, men udeblev, så sagen kun blev behandlet som udmålingsanke. Dommen blev stadfæstet, henset til den systematiske overtrædelse af bestemmelsen.

1) ØL 10. afd. a.s. nr. S-3242-10, 29/4 2011

T på 29 år var tiltalt for 14 overtrædelser af ordensbekendtgørelsens § 18, stk. 2, jfr. § 6, stk. 4, ved i perioden fra 2. september - 30. september 2010 at have færdes eller taget ophold i Jægersborggade, selv om han den 30. august 2010 var meddelt forbud mod dette.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om en ubetinget fællesstraf på ikke under 7 måneders fængsel. T påstod frifindelse.

T forklarede bl.a., at han ikke ville bestride, at han var blevet stoppet af politiet, men gjorde gældende, at zoneforbuddet var ulovligt, idet han nægtedes at kunne færdes i det kvarter, hvor han var født og opvokset, og hvor han havde alle sine venner. Han kunne ikke huske de enkelte datoer, der var nævnt i anklageskriftet. Han havde svært ved at huske på grund af et tidligere overfald.

En række politifolk afgav forklaring om de enkelte forhold. De observerede typisk 5 minutter mod T, inden de bortviste T. Baggrunden for forbuddet var, at T havde fungeret som hashhandler i Jægersborggade i flere år. Efter prøveløsladelsen begyndte T at agere som vagt for hashhandlere, der havde relation til Hells Angels.

Et af politividnerne kunne ikke huske den konkrete episode - der havde været så mange - så T blev kun dømt for 13 forhold, hvor politividner forklarede, at de havde antruffet T.

Han var tidligere straffet i april 2010 med fængsel i 9 måneder bl.a. for lov om euforiserende stoffer og ordensbekendtgørelsen. Han var prøveløsladt i juli med en rest-

straf på 92 dage. Byretten udmålte en fællesstraf på fængsel i 6 måneder. "Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på tiltaltes systematiske overtrædelse af forbuddet."

T ankede til frifindelse, subsidiært formildelse, men udeblev under hovedforhandlingen uden oplyst lovligt forfald, hvorfor sagen alene blev behandlet som udmålingsanke.

T var efter byrettens dom i oktober 2010 yderligere straffet ved en byretsdom i februar 2011 med fængsel i 7 måneder for bl.a. adskillige overtrædelser af forbud efter ordensbekendtgørelsen.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Tiltalte har indenfor en periode på ca. en måned i 13 tilfælde overtrådt det meddelte zoneforbud. Flere forhold er begået med få timers mellemrum.

Landsretten finder, at straffen henset til denne systematiske overtrædelse er passende fastsat.

Landsretten stadfæster derfor dommen."

Landsforeningens Meddelelse 55/2011

Vold, grov - Betinget straf, delvist

Straffelovens § 58 og § 245

T havde på gaden slået et glas i ansigtet på A, hvorved glasset knustes, hvorefter T tildelte A mindst ét knytnæveslag i hovedet samt sparkede ham flere gange på kroppen. 4 måneders fængsel, heraf 2 måneder betinget.

Københavns Byret SS 1-4276/2011, 5/4 2011

T på 27 år var tiltalt for vold som ovenfor beskrevet i januar 2011 efter straffelovens § 245.

Der var påstand om frihedsstraf. En række vidner blev ført, men hverken T's eller vidnernes forklaringer er gengivet i dommen.

Det fremgik af politiattesten, at A havde fået flænger på næseryggen, venstre side af næsen, over venstre øjenbryn, på venstre øjenlåg og på venstre kind. Man skønnede, at A ville få varige mén i form af ar i ansigtet.

T var ikke straffet af betydning for sagen. Han var egnet til hel eller delvis betinget dom eller samfundstjeneste. Han havde været varetægtsfængslet fra den 30. januar 2011.

Retten fandt T skyldig efter anklageskriftet. Straffen blev fastsat til 4 måneders fængsel.

"Retten har ved fastsættelsen af straffen lagt vægt på karakteren og omfanget af den udøvede vold samt de herved forvoldte skader. Retten finder det efter den stedfundne bevisførelse ikke godtgjort, at forurettede havde givet anledning til volden på en sådan måde, at der efter straffelovens § 82, nr. 5, er grundlag for at nedsætte straffen som følge heraf.

2 måneder af fængselsstraffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på, at tiltalte ikke tidligere er straffet for vold, samt tiltaltes gode personlige forhold."

Erstatningskravet på 9.395 kr., der ikke var nærmere dokumenteret, blev ikke taget under påkendelse.

Landsforeningens Meddelelse 56/2011

Udvisning, administrativt annulleret - EU-borgere

Udlændingelovens § 2 og § 25 b

Rumæneren R, der indrejste i februar 2010, blev i juli s.å. anholdt af politiet, efter at han havde rejst telt i en kolonihave nær Kløvermarken. Han blev sigtet for at have stjålet en madras, en fletkurv og et gasblus fra kolonihaven. Dagen efter blev han udvist efter udl. § 25 b, jfr. § 32, stk. 4, 2. pkt. R blev frihedsberøvet med henblik på at effektuere udvisningen.

Advokaten klagede to dage efter afgørelsen til ministeriet, der svarede i april 2011, at udvisningen med indrejseforbud i 2 år blev annulleret.

Familiesammenføringskontoret (udlændingens udl.nr.), 15/4 2011

Afgørelsen side 3:

"Vurdering

Ministeriet finder ikke, at Udlændingesservice havde det fuldt fornødne grundlag for den 9. juli 2010 at træffe afgørelse om udvisning af Deres klient.

Det følger af udlændingelovens § 2, stk. 1, at:

"Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen."

Det følger af udlændingelovens § 2, stk. 3, at:

"De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler."

Ministeriet bemærker, at der som udgangspunkt gælder en ret for EU-borgere, der er arbejdssøgende, til at tage ophold i Danmark i indtil 6 måneder efter indrejsen.

Ministeriet finder overordnet, at hensynet til EU-retten fordrer, at de danske udlændingemyndigheder skal have et klart og fuldt oplyst grundlag for at kunne træffe afgørelser, der potentielt kan udgøre indgreb i udlændinges rettigheder efter EU-retten.

Kun hvis det er erkendt af EU-borgeren, at denne faktisk ikke er arbejdssøgende, eller hvis det i øvrigt er dokumenteret eller klart sandsynliggjort, at en EU-borger, der påberåber sig at være arbejdssøgende, ikke reelt er dette, er der det fornødne grundlag for at konstatere, at EU-borgeren ikke er omfattet af bestemmelsen i udlændingelovens § 2, stk. 1, når EU-borgeren har mellem 3 og 6 måneders hidtidigt ophold i Danmark.

Der må således stilles krav til udlændingemyndighederne om, at der foretages en nærmere undersøgelse af en EU-borgers påberåbelse af at være arbejdstager, førend det eventuelt kan konkluderes, at dette ikke er tilfældet.

Det blotte forhold, at EU-borgeren under opholdet i Danmark måtte leve som hjemløs og være uden særlige økonomiske midler, kan ikke i sig selv udgøre grundlaget for en antagelse af, at pågældende ikke er arbejdssøgende. Tilsvarende gør sig gældende vedrørende en situation, hvor EU-borgeren ikke har nogen form for personlige dokumenter.

Omvendt vil sådanne konkrete forhold være indikationer af, at der kan være grund til nærmere at undersøge den reelle baggrund for opholdet i Danmark.

Ministeriet finder, at Udlændingesservice i den konkrete sag, inden der blev truffet afgørelse om spørgsmålet om udvisning, burde have opfordret Deres klient til nærmere at dokumentere eller sandsynliggøre, at han var reelt og faktisk arbejdssøgende i Danmark.

Da dette ikke ses at være gjort, forinden Udlændingesservice traf afgørelse, finder ministeriet, at afgørelsen er truffet på et ufuldstændigt grundlag, hvorfor afgørelsen omgøres.

Deres klient er således ikke længere udvist af Danmark, og det meddelte indrejseforbud er bortfaldet."

- oo0oo -

R havde til politiet og i retten forklaret, at han opholdt sig i Danmark med henblik på at finde arbejde, og "at han ikke havde personlige dokumenter på sig, da politiet havde taget alle hans papirer i forbindelse med, at han blev anholdt den 25. marts 2010, og at det ikke var muligt for ham at få arbejde i Danmark, da politiet havde hans papirer."

Landsforeningens Meddelelse 57/2011

Vold mod myndighedspersoner - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 119

T på 24 år var tiltalt for at have skubbet og slået en metrosteward M og udtalt trusler, hvorefter han slog M's hånd, så denne tabte sin computer, som T sparkede til. Fængsel i 30 dage betinget af samfundstjeneste i 40 timer.

Københavns Byret SS 4-8036/2011, 18/4 2011

T på 24 år var tiltalt som ovenfor beskrevet efter § 119, ved i marts 2011 ved vold eller trussel om vold at have overfaldet M, idet T greb fat om M og skubbede ham, så han mistede balancen og ramte et gelænder, slog en notesblok hårdt ned i hånden på M og udtalte: "jeg nakker dig", "jeg stikker dig lige her", og "jeg skyder dig" eller lignende.

I forhold 2 hærværk, ved at have slået M's computer ud af hånden og sparket til den.

T, der ikke tidligere var straffet af betydning for sagen, forklarede bl.a., at han ikke havde billet. Metrostewarden ville ikke høre på ham om et stadig gyldigt månedskort, der var mistet og misbrugt af andre. M ville have, at han skrev sit navn i en bog. Det

ville han ikke, når M ikke ville hjælpe ham med månedskortet. M tog fat om hoften på ham, hvorefter T skubbede ham væk. M truede ham, hvorefter T sagde: "jeg er stærkere end dig, og jeg kan sagtens nakke dig". Han huskede ikke, hvordan computeren havnede på jorden, men erkendte at have sparket til den.

M forklarede bl.a., at han vedr. det manglende månedskort havde henvist T til Kundeservice. T blev vred og "slaskede" blokken ned i M's hånd. M svarede, at han var en "idiot", når han "slaskede" bogen/blokken på denne måde. Han fik det indtryk, at T ville stikke af, og spærrede ham vejen op ad rulletrappen. Han tog ikke fat om T. Denne gik amok og skubbede ham flere gange mod gelænderet, så ryggen ramte. Imens råbte T, at han ville nakke, stikke og skyde M. T slog hans hånd, så computeren faldt på jorden, hvorefter T sparkede til den. Computeren er forsøgt repareret, men fungerer ikke optimalt.

M havde været på skadestuen, men havde ikke været sygemeldt.

En passager K bekræftede, at M havde vejledt om, at kontrolafgiften kunne refunderes (delvist), hvis T dokumenterede at have gyldigt kort. M spærrede vejen til rulletrappen, hvorefter T skubbede M hårdt ind i rulletrappen. M tabte nogle ting, hvorefter T sparkede til dem. Hun havde ikke set T slå, men hørt T spørge, om de skulle slås.

Byrettens begrundelse og afgørelse:

"Ved forklaringen fra vidnet M, der understøttes af forklaringen fra vidnet K og politiattesten finder retten det godtgjort, at tiltalte greb fat om M og skubbede ham hårdt ind i rulletrappen, samt at han slog en notesbog hårdt ned i hans hånd, idet han samtidig udtalte at han kunne nakke ham og lignende, hvorefter han slog til M's hånd, således at han tabte en PDA, som tiltalte efterfølgende sparkede til, således at den blev beskadiget for et pt. ukendt beløb.

Herefter findes tiltalte skyldig i begge forhold i omhandlede omfang.

Straffen fastsættes til fængsel i 30 dage, jf. straffelovens § 119, stk. 1 og § 291, stk. 1.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på det oplyste om tiltaltes gode personlige forhold, samt at han ikke er straffet af betydning for sagen.

Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 40 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63."

En anden sag med metrosteward og rent betinget dom i Lf.Medd. 102/2009.

Landsforeningens Meddelelse 58/2011

Ransagning afvist - Fisketur? - Beslaglæggelse

Retsplejelovens § 794, § 795 og § 802

Anklagemyndigheden ville have ransagning i udlandet hos M, mistænkt for grov mandatsvig. Man havde tidligere forgæves foretaget ransagning i henhold til en tidligere kendelse, men ønskede nu at "runde efterforskningen af". Der var ikke til støtte for begæringen anført konkrete forhold, der sandsynliggjorde, at ransagningen måtte antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen, hvorfor begæringen ikke blev imødekommet. Anklagemyndigheden fik også afslag på udlevering af kontoudskrifter fra en bank. Endelig ville man have beslaglagt en udenlandsk lejlighed, men da M havde værdier i Danmark, var det ikke nødvendigt - på et tidspunkt i efterforskningen, hvor der endnu ikke var taget stilling til tiltalerejsning - at beslaglægge lejligheden, der havde en værdi af ca. 330.000 kr., jfr. RPL § 802, stk. 2, nr. 2.

Afgørelserne blev ikke kæret.

Retten i Svendborg R5-970/2010, 9/9 2010

Sagen er anonymiseret i referatet, da den stammer fra en statsadvokatur, der plejer at være længe om efterforskning og tiltalerejsning. Kun spørgsmålet om ransagning refereres nedenfor.

T havde tidligere fået en påtaleopgivelse for bedrageri, efter at sagen havde verseret i 6 år.

Nu anmodede anklagemyndigheden om adgang til ransagning på T's adresse i udlandet, idet han var mistænkt for mandatsvig af særlig grov beskaffenhed.

Begæringen var en naturlig opfølgning af andre ransagningskendelser. Der burde gives SØK mulighed for, at efterforskningen kunne rundes af med, om der var noget af interesse, der kunne enten af- eller bekræfte T's eventuelle forklaring under en eventuel senere domsforhandling.

Forsvareren begærede afvisning, da ransagningen ikke kunne antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen, jfr. RPL § 794, stk. 1, nr. 2. "Det gøres gæl-

dende, at begæringen strider mod proportionalitetsprincippet i dansk ret og principperne i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet har ikke sandsynliggjort, at de mangler materiale til brug for efterforskningen."

Sagen blev optaget til kendelse, der blev afsagt i et senere retsmøde.

Retten fandt T med rimelig grund sigtet for overtrædelse af § 280, jfr. § 286, stk. 2, men konstaterede, at man tidligere på året havde ransaget adressen i henhold til kendelse.

"Det er ikke oplyst, om der ved ransagningen blev fundet genstande af betydning for efterforskningen. Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet har begrundet anmodningen med, at Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet ønsker at "runde efterforskningen af" med det formål at sikre sig, om der er yderligere oplysninger, som kan have betydning for sagen. Der er ikke til støtte for begæringen anført konkrete forhold, der sandsynliggør, at ransagningen må antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen. Betingelserne i retsplejelovens § 794, stk. 1, nr. 2, og § 795, stk. 1, nr. 2, er derfor ikke opfyldt."

Landsforeningens Meddelelse 59/2011

Beslaglæggelse til dækning af sagsomkostninger

Retsplejeloven § 802 og § 1002

T blev stoppet af politiet i en bil mistænkt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Man fandt 16.900 kr., hvoraf politiet beslaglagde 12.900 kr. Senere begærede T via sin forsvarer beslaglæggelsen indbragt for retten. Han skyldte for sagsomkostninger i tidligere afgjorte sager, og byretten fandt ikke, at T havde godtgjort, at pengene, som politiet beslaglagde, tilhørte hans mor. Byretten godkendte derfor beslaglæggelsen, selv om T havde en afdragsordning vedr. de tidligere pålagte sagsomkostninger. Man henså også til, at politiet ikke havde taget det hele, men havde tilgodeset hans behov efter § 509 (tvangsbeneficiet).

I landsretten gik der mere jura i sagen, og man nåede til et andet resultat, idet politiet ikke havde indhentet en resolution fra restanceinddrivelsesmyndigheden - heller ikke efterfølgende - hvorvidt der uanset afdragsordningen skulle ske tvangsinddrivelse. Politiet skulle derfor betale pengene tilbage.

VL 6. afd. S-2237-10, 2/11 2010

Nedenfor gengives kun landsrettens kendelse:

"Det tiltrædes, at det på baggrund af fundet af joint-papir i T's bil var berettiget, at politiet undersøgte bilen og visiterede T. Det tiltrædes endvidere af de grunde, som byretten har anført, at det er lagt til grund, at det beløb på 16.900 kr., som politiet fandt, tilhørte ham og ikke som hævdet hans mor.

Det fremgår af sagen, at T på det pågældende tidspunkt havde en gæld til det offentlige på 20.758,25 kr. Gælden vedrørte sagsomkostninger m.v. i straffesager, jf. retsplejelovens kap. 91.

Sagsomkostninger i straffesager inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. retsplejelovens § 1013, stk. 4. Restanceinddrivelsesmyndigheden er told- og skatteforvaltningen, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 1365 af 19. december 2008 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i medfør af § 5 i den nævnte bekendtgørelse fastsætte en afdragsordning, der indebærer, at gælden afvikles ved betaling af månedlige afdrag.

Det lægges efter sagens oplysninger til grund, at den gæld på 20.758,25 kr., som T havde til det offentlige, var omfattet af en sådan afdragsordning, og at han løbende havde betalt de afdrag, som han skulle.

Ifølge den nævnte bekendtgørelses § 5, stk. 8 og 9, er en afdragsordning ikke til hinder for, at der kan foretages udlæg m.v. i midler, som en skyldner er i besiddelse af. Det gælder uanset, om skyldneren har overholdt afdragsordningen. Beføjelsen til at træffe afgørelse om, at der uanset en overholdt afdragsordning skal ske tvangsinddrivelse af midler, som en skyldner er i besiddelse af, tilkommer ifølge bestemmelserne restanceinddrivelsesmyndigheden. Afgørelser herom kan ikke træffes af politiet eller af retten.

Fundet af pengene fandt sted om aftenen, og det lægges allerede derfor til grund, at det ikke var muligt for politiet umiddelbart at indhente en resolution fra restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvorvidt beløbet uanset afdragsordningen skulle anvendes til nedbringelse af T's gæld til det offentlige. Det tiltrædes herefter, at det var berettiget, at politiet i medfør af retsplejelovens § 1002, stk. 1, jf. § 802, stk. 2, beslaglagde 12.900 kr. af det fundne beløb med henblik på afklaring heraf.

Politiet har imidlertid heller ikke efterfølgende indhentet en resolution fra restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvorvidt der uanset afdragsordningen skal ske tvangsinddrivelse hos T. Da en overholdt afdragsordning uden en sådan resolution fra den

kompetente myndighed må anses for at være til hinder for tvangsinddrivelse, opretholder landsretten ikke den skete beslaglæggelse, og det beslaglagte beløb skal derfor tilbagebetales."

Landsforeningens Meddelelse 60/2011

Vold - Betinget straf - Samlever - Gentagelse

Straffelovens § 56 og § 244

T havde på kæresten K's bopæl slået denne, efter at hun havde slået op med ham. Han havde en gammel dom fra 2003 for § 119. Byretten idømte delvist efter anklageskriftet en ubetinget straf af fængsel i 40 dage. Landsretten bemærkede, at volden var udøvet, efter at T havde fundet K i sengen med en anden mand. Følgerne af volden var begrænsede, og den gamle dom vedrørte en situation, der ikke kunne sammenlignes med den foreliggende. Det var derfor forsvarligt at gøre dommen betinget.

VL 11. afd. S-0908-10, 24/2 2011

T på 38 år var tiltalt efter straffelovens § 244, ved i februar 2008 på K's adresse at have tildelt K flere lussinger i ansigtet, ligesom han slog hende med knyttet næve i maven, på armen og på låret samt tog fat i hendes arme og klemte til og sparkede hende på skinnebenet og på hælen.

Der var påstand om ubetinget frihedsstraf. T nægtede sig skyldig.

Parternes forklaringer er udførligt gengivet i dommen. T forklarede bl.a., at de havde boet sammen, flyttet fra hinanden, men atter var kærester fra november 2007. K slog op med ham gerningsdagen, og han mødte op på hendes bopæl. I stuen lå K sammen med en mandlig bekendt M uden tøj. M sagde, at de havde været kærester i fire måneder. T blev vred og slog K med flad hånd og sparkede hende på skinnebenet. Han havde ikke tildelt knytnæveslag eller sparket i øvrigt. Han havde genoptaget kontakten med K. De var venner.

K forklarede bl.a., at de kortvarigt havde boet sammen og var gået fra hinanden igen. T kunne måske godt have haft opfattelsen af, at de var blevet kærester igen. Gerningsdagen sms'ede de. Hun havde skrevet, at de nok ikke skulle ses så meget mere. Hun skrev ikke, at hun havde en anden kæreste. Volden var som beskrevet af T. De havde genoptaget kontakten. De talte sammen som venner. Hun var sygemeldt to dage efter episoden.

T forklarede bl.a., at han pt. afsonede en dom. Efter løsladelsen skulle han have sin yngste datter hjem at bo. Han forventede at få arbejde efter løsladelsen.

Han havde en tidligere dom fra 2003 for overtrædelse af § 119, stk. 1, med fængsel i 10 måneder, heraf 5 måneder betinget.

Byrettens begrundelse og afgørelse.

"Efter bevisførelsen herunder navnlig K's vidneforklaring og til dels tiltaltes egen forklaring, findes det bevist, at tiltalte er skyldig i henhold til anklageskriftet, dog med den modifikation, at det ikke findes bevist, at tiltalte har slået K med knyttet næve på armen og på låret ligesom det ikke findes bevist, at han har sparket hende på hælen.

Straffen fastsættes til fængsel i 40 dage, jf. straffelovens § 244.

Retten har lagt vægt på voldens karakter og omfang."

T ankede til formildelse, herunder således, at straffen blev gjort betinget. Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Det havde ikke været muligt at udarbejde en personundersøgelse, idet T først ikke reagerede og siden udeblev fra et aftalt møde.

T forklarede bl.a. om en ny kæreste, som han var flyttet sammen med. Han var ikke kommet i arbejde, men havde nogle psykiske problemer. Lægen havde sagt, at man ikke kunne hjælpe ham, med mindre han fik så meget medicin, at han blev som en zombie.

"Landsrettens begrundelse og resultat

Forurettede har forklaret, at voldsudøvelsen fandt sted på et tidspunkt, hvor tiltalte måske godt kan have haft opfattelsen af, at de var blevet kæresten igen.

Volden blev udøvet efter, at tiltalte havde fundet forurettede i sengen med en anden mand.

Tiltalte er fundet skyldig i at have tildelt forurettede flere lussinger i ansigtet og slået hende med knyttet næve i maven, ligesom han tog fat i hendes arme og klemte til og sparkede hende på skinnebenet. Ifølge politiattesten var følgerne af volden begrænsede.

Tiltalte er tidligere straffet for vold, men denne dom er tilbage fra 2003 og vedrørte en situation, der ikke kan sammenlignes med den foreliggende.

På den anførte baggrund og efter oplysningerne om tiltaltes personlige forhold er det forsvarligt at gøre straffen, der er passende udmålt, betinget på vilkår som anført nedenfor.

Med denne ændring stadfæster landsretten dommen."

Betingelserne omfattede en prøvetid på 1 år.

Landsforeningens Meddelelse 61/2011

Asyl - Uledsagede mindreårige - Frihedsberøvelse - Menneskerettigheder - Græsk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 3, art. 5 og art. 13

Det er velkendt, at de græske asylmyndigheder ikke lever op til deres forpligtelser efter diverse konventioner, se bl.a. sagen refereret i Lf. Medd 17/2011. Her er en sag om en uledsaget dreng på 15 år, som der blev handlet ilde med i Grækenland, og som fik tillagt erstatning herfor.

Rahimi mod Grækenland, app. 8687/08, 5/4 2011

En 15-årig afghansk asylsøgende Rahimi (herefter R) søgte efter sine forældres død asyl i Grækenland, hvor han blev frihedsberøvet den 19/7 2007 og to dage efter løsladt uden hjælp med henblik på deportation. Der var divergenser mellem klager og regeringen om, hvorvidt han havde været ledsaget af en fætter, og vilkårene for tilbageholdelsen, herunder om han var indespærret sammen med voksne. Domstolen lagde til grund, at der ikke var nogen fætter, da R blev løsladt den 27/7 2007. Der var generelt rod i registreringerne hos de græske asylmyndigheder, og det indgik som standardtekst i afslagene "han ledsager sin mindreårige fætter".

R havde kun kommunikeret via en landsmand, og myndighederne kunne ikke oplyse yderligere om den angivelige fætter. Efter løsladelsen fik R ikke beskikket en værge eller kontaktperson. R var ikke blevet vejledt om sine klagemuligheder, og domstolene havde ikke mulighed for at forholde sig til forholdene i asylfængslerne efter spørgsmålet om løsladelse. R havde fået udleveret en brochure på arabisk, men han talte kun farsi.

Domstolen kunne ikke med sikkerhed afgøre, om R havde været frihedsberøvet sammen med voksne, men hans beskrivelse af forholdene svarede til generelle bag-

grundoplysninger, herunder fra den græske ombudsmand, "beskidt udover enhver beskrivelse", "sundhedsfarligt for såvel indsatte som personale". Modtagecentret blev lukket i 2009 efter hungerstrejker og opstand.

Domstolen lagde til grund, at R var blevet udsat for nedværdigende behandling, selv om tilbageholdelsen kun havde varet 2 dage.

Ingen havde taget sig af ham efter løsladelsen - bortset fra nogle private organisationer.

Forholdene under frihedsberøvelsen og den manglende omsorg efter løsladelsen oversteg tærsklen for nedværdigende behandling i art. 3. Regeringen havde ikke givet R klagemuligheder, jfr. art. 13.

Vedr. selve frihedsberøvelsen bemærkede domstolen bl.a., at den automatiske frihedsberøvelse ikke var forenelig med barnets tarv. Myndighederne havde ikke overvejet en mindre indgribende foranstaltning. Frihedsberøvelsen havde således ikke været "lovlig" i art. 5's forstand.

Domstolen havde ovenfor fastslået, at den nationale lov havde mangler med hensyn til prøvelse af udvisninger og frihedsberøvelser. R havde i praksis heller ikke mulighed for at kontakte en advokat, og den udleverede brochure var på et for R uforståeligt sprog. R havde således ikke været i stand til at udøve eventuelle rettigheder, hvorfor der forelå en krænkelse af art. 5, stk. 4.

Ansøgeren fik 15.000 € i torterstatning.

- oo0oo -

Selve afgørelsen er pt. kun på fransk og ikke endelig. Der henvises derfor til pressemeddelelse nr. 297 af 5/4 2011.

Landsforeningens Meddelelse 62/2011

Udlændingeloven - Gebyrer - Britisk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 12 og 14

Det var en konventionskrænkelse, at man stillede krav om et gebyr på 295 £ for at tillade ægteskab med en person, som ikke var EU-borger. Der blev også diskrimineret, idet reglerne ikke fandt anvendelse på par, der ønskede at indgå ægteskab i den engelske statskirke.

O'Donoghue m.fl. mod Storbritannien app. 34848/07, 14/12 2010

O'Donoghue, herefter O, en kvinde med britisk/irsk statsborgerskab, og Osita Chris Iwu, herefter C, mand med nigeriansk statsborgerskab, flyttede sammen i 2005, men kunne ikke blive gift, da C ikke var EU-borger. Det krævede bl.a. en godkendelsesattest, som kostede 295 £. Reglerne fandt ikke anvendelse på par, der ønskede at indgå ægteskab i den engelske statskirke. Systemet blev lempet i 2006 og 2007. Klagerne ansøgte om godkendelsesattest i 2006 og anmodede om fritagelse for gebyr, da O modtog sociale ydelser, og C ikke havde arbejdstilladelse. Deres anmodning blev afvist, og det lykkedes først parret at blive gift i oktober 2008, efter at venner havde samlet ind til gebyret.

Selv om medlemsstaterne er berettiget til at fastsætte rimelige betingelser for tredjelandes statsborgeres indgåelse af ægteskab med henblik på at sikre, at der ikke er tale om proformaægteskab, var de forskellige versioner af godkendelsessystemet ikke i overensstemmelse med konventionen. (Gennemgangen af de materielle betingelser udelades af referatet, ER)

Menneskerettighedsdomstolen anførte endelig, at et gebyr, der var så højt, at en mindrebetalt ansøger ikke havde råd til at betale det, reelt kunne hindre retten til at indgå ægteskab. O og C's ret til at indgå ægteskab var hindret fra maj 2006 til juli 2008. Der forelå derfor en krænkelse af EMK art. 12.

Vedr. påstanden om forskelsbehandling var domstolen enig i, at de første versioner af godkendelsesreglerne var diskriminerende. C var dels katolik, dels bosat i Nordirland, hvorfor han ikke kunne blive gift i den engelske statskirke. Det var en krænkelse af EMK art. 14 sammenholdt med art. 12.

Derimod fik klagerne ikke medhold i, at der også skulle foreligge en krænkelse af art. 9 om religionsfrihed. Klagerne fik tillagt 8.500 €i erstatning.

For et mere udførligt referat, se EU & Menneskeret 2011.122 eller på domstolens hjemmeside den fulde dom på engelsk. Afgørelsen er énstemmig.

Landsforeningens Meddelelse 63/2011

Våben - Skydevåben i det offentlige og private rum - Betinget straf - Varetægtsfængsling

Af Lise Holten og Elsebeth Rasmussen

Straffelovens § 58 og § 192 a, våbenlovens § 10, retsplejelovens § 762

Læser man oversigter over retspraksis, risikerer man at blive forvirret på et højere plan - ikke mindst fordi Højesteret flere gange har ændret på landsretternes strengere praksis - så man er nødt til at læse de afsagte domme med et sideblik på tidspunktet for afgørelsen. Der forsøges ikke med ord at skabe et overblik over praksis, idet der vist er nye afgørelser på vej til Højesteret, som skal afgøres engang i september 2011, hvilket kan være tiltrængt.

Der er tidligere skrevet en artikel i TfK 2010.313 af landsdommer Kristian Petersen, Vestre Landsret. Selv om den ikke er helt aktuel, idet den ligger før en del af de nedennævnte højesteretsdomme, kan den stadig være relevant for den, der vil vide noget om muligheden for betingede domme, konkret vurdering og graduering, idet der redegøres for forarbejderne til de seneste lovændringer. Det var særligt spørgsmålet om "særligt skærpende omstændigheder" og minimumsstraffen på 1 år, hvis forholdet blev subsumeret under straffeloven, der optog politikerne.

Artiklen i TfK indeholder under pkt. 5.2 nogle utrykte landsretsafgørelser, også opdelt efter besiddelse på offentligt og ikke offentligt tilgængeligt sted. En af dem er nedenfor kort refereret med angivelsen KP.

Minimumsstraffen på 1 år, der undertiden gøres delvist betinget, slipper man jo udenom, hvis forholdet alene henføres efter våbenlovens § 10, som er brugt i nogle domme, hvor skydevåbenet er opbevaret på bopælen, og hvor der er givet straffe på 4 måneders fængsel, der til gengæld normalt er ubetinget. Der findes imidlertid også afgørelser, der henfører forholdet under § 192 a. Det kan være vanskeligt at se den røde tråd i landsretternes praksis.

Lovændringen trådte i kraft den 15/6 2009, så man skal ikke lede efter trykte landsretsafgørelser i 2009.

Nedenfor redegøres for dommene med højesteretsdommene først, spørgsmålet om opbevaringen, hvorvidt der overhovedet er tale om besiddelse, og spørgsmålet om varetægtsfængsling, der også må ses i lyset af de afsagte Højesteretsdomme.

1 På bopælen

U 2010.2552 H = TfK 2010.867. Besiddelse af skydevåben med tilhørende ammunition på bopælen anset for omfattet af straffelovens § 192 a og straffet med ubetinget fængsel i 1 år. Pistolen var umiddelbart tilgængelig og klar til brug og skaffet på ulovlig vis. Højesteret nedsatte dog straffen fra ØL 1. afd. på 1 år og 2 mdr., da der ikke forelå omstændigheder, der kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet på

1 år. Dissens for ikke at anse forholdet for omfattet af § 192 a. Dommen er afsagt den 25/6 2010.

De følgende 4 højesteretsdomme er alle afsagt den 15/11 2010:

U 2011.494 H. Oversavet haglgevær med tilhørende ammunition opbevaret i lejlighed, men ikke umiddelbart tilgængeligt (hulrum bag aftageligt spejl i badeværelset). Højesteret fandt modsat ØL 3. afd., at der ikke forelå særligt skærpende omstændigheder, hvorfor forholdet ikke var omfattet af § 192 a. Men der var skærpende omstændigheder, hvorfor straffen blev fastsat til fængsel i 6 mdr.

U 2011.498 H. Fællesstraf af fængsel i 10 måneder (reststraf 124 dage) for besiddelse af pencilpistol uden ammunition samt forskellige narkotiske stoffer. ØL 14. afd. havde henført forholdet under straffeloven og idømt fællesstraf af 1 år og 4 måneder. Højesteret fandt ikke, at der forelå særlig skærpende omstændigheder, og henførte derfor forholdet under våbenloven. Efter en samlet vurdering kunne besiddelse af våbnet ikke anses at have indebåret en nærliggende risiko for, at det ville blive brugt til fare for andre. Uden fællesstraffen burde et tilfælde som det foreliggende som udgangspunkt fastsættes til fængsel i 4-6 måneder.

U 2011.502 H. 1 års fængsel for på sin bopæl at have været i besiddelse af en pistol med et magasin med 13 skarpe skud og af yderligere ammunition. T havde tidligere rockerrelationer. Her var Højesteret enig i, at forholdet var henført under straffelovens § 192 a, men nedsatte straffen fra ØL 12. afd.s dom på 1 år og 3 måneder.

TfK 2010.148 V. På bopælen besiddet en pistol isat magasin med 3 skarpe patroner, yderligere besiddet 6 patroner, en startpistol og 3 haglpatroner, angiveligt våbensamler, ikke straffet af betydning, henført under § 192 a, fængsel i 1 år og 3 mdr. stadfæstet af landsretten. Dommen er afsagt den 9/11 2009 og ligger således forud for de ovennævnte 5 højesteretsdomme.

TfK 2010.330 V. I et kolonihavehus været i besiddelse af en pistol isat skarp patron, spm om forsæt, som retten lagde til grund som i alle tilfælde accept af risiko. Henført under § 192 a, yderligere et par småtyverier og lov om euf. Tidligere straffet for overtrædelse af våbenloven. Fængsel i 1 år og 4 mdr. (dissens for 1 år og 2 mdr.). Dommen afsagt den 14/1 2010 og ligger således forud for de ovennævnte 5 højesteretsdomme.

TfK 2010.337 V. Opbevaret et dobbelt oversavet haglgevær for en bekendt i et køkken i en fiskerhytte. Ingen ammunition og særlige omstændigheder omkring overdragelsen. Byretten 30 dages fængsel, men landsretten, der tillod ændring af anklageskriftet til "under særligt skærpende omstændigheder", idømte fængsel i 1 år

efter 192 a, på trods af, at besiddelsen var etableret forud for ikrafttræden af den skærpede lov. Dommen er afsagt den 18/1 2010 og ligger således forud for de ovennævnte 5 højesteretsdomme.

TfK 2010.388 Ø. I en uaflåst campingvogn, der stod på et sted, der ikke var offentligt tilgængeligt, været i besiddelse af ammunition og 2 pistoler, hvoraf den ene var isat magasin med skarpe skud, tillige hæleri mht. motorcykel. Henført under § 192 a Landsretten nedsatte straffen fra 1 år og 9 mdr. til 1 år og 3 mdr. Dommen er afsagt den 1/2 2010 og således forud for de ovennævnte 5 højesteretsdomme

TfK 2010.1047 Ø. 1 års fængsel, heraf 9 mdr. betinget for forsøg på hæleri og overtrædelse af § 192 a ved besiddelse af salonriffel, revolver og ammunition på bopæl. Stadfæstelse af byrettens dom. Henvisning til personlige forhold (sygdom) samt ustraffet og uden relationer til bande- eller anden kriminalitet. Dommen er afsagt 15/9 2010 og således forud for 4 af de ovennævnte 5 højesteretsdomme

TfK 2010.1089 V. 1 års fængsel for opbevaring af 2 jagtgeværer, heraf et oversavet. 8 mdr. blev gjort betinget under hensyn til, at K havde haft en mere underordnet rolle. Stadfæstelse af byrettens dom. Dommen afsagt 28/9 2010 og således forud for de 4 seneste højesteretsdomme. Gengivet i Lf Medd 102/2010.

TfK 2010.1091 Ø. Besiddelse af pistol og haglgevær ikke henført under § 192 a, men våbenloven. Pistolen var hjemmelavet, haglgeværet var skjult i adskilte dele, hverken anskaffet ulovligt eller brugt ulovligt. T ikke bande- eller rockerrelateret. 4 mdr.s fængsel. Byretten havde idømt 1½ års fængsel, men betinget. Dommen er afsagt den 28/9 2010 og således forud for de 4 seneste højesteretsdomme. Gengivet i Lf Medd 93/2010.

U 2011.937 Ø = TfK 2011.284 Ø. Besiddelse af skydevåben, pistol og pumpgun med tilhørende ammunition på bopælen i våbenskab ikke omfattet af § 192 a, men skærpende omstændigheder og straffet med fængsel i 4 mdr. Byretten havde henført forholdet under § 192 a og idømt fængsel i 1 år. Afgørelsen i landsretten er den 16/12 2010 og således efter de 5 ovennævnte højesteretsdomme.

U 2010.1455 Ø. Fængsel i 1 år og 2 mdr. for på bopælen at være i besiddelse af oversavet jagtgevær med tilhørende ammunition. Frifundet fra rettighedsfrakendelse som dørmand. Landsretten lægger vægt på opbevaring i uaflåst skab, og at T's søn kom hver 14. dag, samt våbnets meget farlige karakter. Dommen er afsagt 9/2 2010 og altså forud for de ovennævnte 5 højesteretsdomme.

TfK 2011.137 V. Besiddelse af ikke-ladt og ikke-afkortet jagtgevær på bopælen ikke omfattet af § 192 a, men alene våbenloven, landsretten tillod ikke udvidelse af tiltalen

til også at omfatte ammunition til geværet. T uden tilknytning til rockermiljøet og ikke straffet for ligeartet kriminalitet. Fængsel i 60 dage, der blev gjort betinget. Dommen afsagt 2/11 2010 altså forud for de 4 seneste højesteretsdomme

TfK. 2011.246 V. Besiddelse af oversavet haglgevær med to patroner i papkasse i stuen for at kunne beskytte sig. § 192 a. 1 års fængsel. Byretten havde villet give delvis betinget dom. Landsrettens dom er efter de ovennævnte 5 højesteretsdomme.

U 2011.937 Ø = TfK 2011.284. Besiddelse af skydevåben med tilhørende ammunition på bopælen ikke anset for omfattet af straffelovens § 192 a, men var sket under skærpende omstændigheder, jfr. våbenloven § 10, fængsel i 4 mdr.

TfK 2011.288 V. Besiddelse af enkeltløbet oversavet haglgevær og 72 patroner opbevaret på loftrum, hvortil der var adgang via loftslem og stige. Tidligere straffet for vold og besiddelse af skydevåben, men ikke brug af sådant til kriminalitet. Ingen banderelation. Byretten 1 år efter § 192 a. Landsretten fandt ikke nærliggende risiko for, at våbnet ville blive brugt til fare for andre. Derfor ikke omfattet af § 192 a, derimod under skærpende omstændigheder, navnlig under hensyn til den tidligere straf i 2007. Fængsel i 8 mdr.

U 2011.948 Ø = TfK 2011.298. Besiddelse af skarpladt maskinpistol i lejlighed straffet med fængsel i 2 år. Dommen ligger efter de 5 ovennævnte højesteretsdomme.

2. I det offentlige rum

U 2010.2548 H. Besiddelse af skydevåben med tilhørende ammunition på åben gade straffet med ubetinget fængsel i 1 år. Højesteret tiltrådte, at forholdet var henført under § 192 a, og tiltrådte, at der ikke var omstændigheder, der gav grundlag for at fastsætte en højere straf end minimumsstraffen på 1 år. Dommen er afsagt den 25/6 2010.

TfK 2010.168 V. For 10.000 anskaffet skarpladt revolver for at beskytte sig mod ekskærestes nye kæreste og 6 patroner, kørte også rundt i det offentlige rum med den skarpladte pistol, idet han opsøgte faderen til den nye kæreste, frygt for at blive slået ihjel, personligt gode forhold. § 192 a. Byrettens dom på 1 år og 3 mdr., hvoraf alene 3 mdr. skulle fuldbyrdes, blev af landsretten skærpet til, at 6 mdr. skulle fuldbyrdes, med dissenser i begge retninger. Dommen er afsagt den 12/11 2009, altså forud for højesteretsdommen lige ovenfor. Også refereret som utrykt dom hos KP.

VLD 22/2 2010 KP (S-0006-10). K indkøbt skydevåben, som hun medbragte til sønnens lejlighed med 9 skarpe patroner og truede ham. Byrettens dom på 1½ års fængsel blev for 1 års vedkommende gjort betinget af landsretten (Kraftig dissens 3-3 for ikke at gøre nogen del af straffen betinget).

U 2010.969 V = TfK 2010.257. Gennem flere år og senest i juli 2009 på bopæl og i varebil i besiddelse af pistol og 247 skarpe skud. Fundet våbnet ved en tilfældighed på losseplads og var nu på vej til at skaffe sig af med det. Ingen rockerrelation. § 192 a. Mindreårige børn. 1 år og 3 mdr., hvoraf 1 år betinget.

TfK 2010.285 V. Taget i byen med tromlerevolver ladt med 9 skud og trusler efter § 266 ved at have rettet den mod A på banegårdsplads. Tidligere straffet for vold og i 2004 for bl.a. § 191 og våbenloven med 4 års fængsel. Straffen nu fastsat til 2 års fængsel.

TfK 2010.290 Ø. Fængsel i 1 år og 2 mdr. for bl.a. besiddelse af revolver på offentligt sted. De øvrige forhold talte ikke efter landsrettens vurdering, da man stadfæstede strafudmålingen.

TfK 2010.383 Ø. Hæleri og besiddelse af skarpladt pistol i baggård. 1 år og 3 mdr. efter §192 a. Dommen er afsagt 29/1 2010 og dermed forud for den ovennævnte højesteretsdom.

TfK 2010.552 V. Fængsel i 1 år og 6 mdr. for besiddelse af skarpladt pistol i bus samt anvendelse af pistolen i forbindelse med fremsættelse af trusler.

TfK 2010.946 V. Spm om fravigelse af minimumsstraffen på 1 år, som byretten havde idømt for ved sin bopæl at have affyret to skud med pistol. Landsrettens flertal stadfæstede, to voterende ville forhøje straffen til 1 år og 2 mdr.

TfK 2010.974 Ø. Våbensamling af 7 skydevåben med tilhørende ammunition, tillige dømt for hæleri, og havde overdraget pistol med tilhørende ammunition, som han transporterede på sin knallert. Landsretten forhøjede straffen fra fængsel i 1 år og 3 mdr. til 1 år og 6 mdr.

TfK 2010.1070 V. Ikke grundlag for at gøre nogen del af straffen på 1 års fængsel betinget for besiddelse af oversavet jagtgevær med 2 tilhørende patroner på offentligt sted, da T tidl. var straffet flere gange for overtrædelse af våbenloven.

TfK 2011.43 V. Fængsel i 1½ år for overtrædelse af § 192 a, idet T tidligere var straffet for besiddelse af skarpladt våben og nu havde afskudt en revolver på offentligt sted.

TfK 2011.208 Ø. Besiddelse af jagtgevær, som blev brugt til at skyde over vandet. § 192 a, tidligere straffet for vold og våbenloven. Landsretten 1 år, heraf 8 mdr. betinget på grund af personlige forhold. Særvilkår.

Lf.Medd 23/2011 B. T og hans søn S på 20 år var bl.a. tiltalt for overtrædelse af § 192 a, idet S i sin lejlighed opbevarede en skarpladt pistol, som han ved sin anholdelse bad T fjerne, hvilket til dels mislykkedes, idet T blev standset udenfor på gaden af politiet. T blev straffet med fængsel i 1 år, hvoraf 8 måneder blev gjort betinget, mens S, der også havde en række færdselsforseelser og et indbrudstyveri, blev idømt fængsel i 1 år og 3 måneder. Dommen er afsagt den 23/9 2010 og altså forud for de seneste 4 højesteretsdomme om besiddelse på bopælen.

3. Besiddelse

U 2010.3029 Ø. Henholdsvis frifindelse og strafbortfald i forbindelse med deaktivering af skydevåben.

Lf.Medd 103/2010 B. T var sammen med A tiltalt for overtrædelse af § 192 a, jfr. våbenlovens § 2, ved i en lejlighed at være i besiddelse af en skarpladt pistol. Der var på pistolen fundet dna, der svarede til begge de tiltalte, ligesom T vedgik, at han kortvarigt havde haft pistolen i hånden under besøg i lejligheden. Retten fandt, at den nærmest blotte berøring var af så ukvalificeret art, at der ikke var tale om besiddelse m.v., som anført i ovennævnte bestemmelser, og frifandt ham. Den medtiltalte fik for samme forhold og forsøg på hæleri med hensyn til våben 1 års fængsel.

Lf.Medd 28/2011 B. T var tiltalt efter våbenloven for kortvarigt at have besiddet en revolver på sin bopæl, idet han rensede den for A, hvorefter A fik udleveret revolveren. Tidligere straffet for våbenloven og våbenbekendtgørelsen. Betinget fængsel i 60 dage, henset til den kortvarige besiddelse.

4. Varetægtsfængsling

Også her må have et øje på de ovennævnte højesteretsdomme.

U 2010.378 V = TfK.2010.76. Ikke varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2 af mand, der havde besiddet oversavet pumpgun på sin bopæl. Landsretten stadfæstede løsladelsen, idet der blev lagt vægt på forklaringen om baggrunden for anskaffelse af våbnet og på, at det var opbevaret i et låst rum i en pose, og at S ikke havde ammunition til våbnet. Afgørelsen er fra 24/10 2009.

TfK 2010.250 V. Fortsat varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, nr. 1 af sigtet, der havde været i besiddelse af flere skydevåben, bl.a. en pistol, som han havde skudt til måls med. Landsretten bemærkede, at minimumsstraffen på 1 år ikke kun skal gælde i tilfælde, hvor skydevåben besiddes, bæres eller anvendes på offentlig tilgængeligt sted.

TfK 2010.282 V. Ikke varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, nr. 1 ved besiddelse af jagtgevær og 46 patroner på bopælen. Der var ikke oplysninger om brug i forbindelse med kriminalitet eller tilknytning til sådanne kredse. Byretten havde varetægtsfængslet, men landsretten løslod den 23/12 2009. Jfr. også Lf.Medd 5/2010.

TfK 2010.449 V. Ikke varetægtsfængsling af S, der selv havde rettet telefonisk henvendelse til politiet med henblik på aflevering af våben.

TfK 2010.990 V. Ikke grundlag for varetægtsfængsling af T, hos hvem der var fundet et ikke ladt adskilt haglgevær i skab, men ingen ammunition, idet forholdet ikke var omfattet af straffelovens § 192 a.

TfK 2010.1031 V. Særlig bestyrket mistanke om overtrædelse af § 192 a ved besiddelse på bopælen af oversavet dobbeltløbet jagtgevær med tilhørende ammunition, geværet var under madrassen, ammunitionen andetsteds i soveværelset, våbnet anskaffet i hvert fald oprindeligt til at forsvare sig med, idet T var blevet truet. Varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, nr. 1 stadfæstet af landsretten. Afgørelsen den 6/9 2010.

TfK 2010.1073 V. To sigtede, der havde siddet varetægtsfængslet i ca. 3½ md. på grund af særligt bestyrket mistanke om § 192 a løsladt, idet forholdets grovhed ikke længere krævede, at de ikke var på fri fod. Afgørelsen er fra 24/9 2010 og vedrører de to sigtede, der havde haft en mindre aktiv rolle i anvendelse af en riffel brugt til kviejagt, jfr. Lf.Medd 94/2010.